

Můj problém
má jméno
Aiden Wolfe

ANDREA K.

MŮJ PROBLÉM
MÁ JMÉNO AIDEN
WOLFE

Andrea K.

PROLOG

Netušila jsem, co přesně mě tam ten večer táhlo – snad to bylo tím, že v mé hlavě už příliš dlouho vládlo ticho, kterému jsem se snažila uniknout, nebo snad tím, že jsem potřebovala cítit cokoli jiného než prázdnotu, která mě pohlcovala od chvíle, kdy se můj život stal jen rutinním sledem povinností, úsměvů a výmluv. Ten bar nebyl plánem, byl spíš únikem – záchytným bodem v moři věcí, které jsem nedokázala ovládat. A tak jsem, s rozevlátými vlasy a ve vysokých podpatcích, které jsem obvykle nosila jen na pracovní schůzky, vešla dovnitř a nechala za sebou svět, který mě dusil.

Uvnitř to vonělo po bourbonu, dřevě a melancholii. Byl to ten typ baru, kde se nehledá láska – jen zapomnění. A přesně to jsem hledala i já.

Usadila jsem se do rohové lavice, bokem ke zbytku místnosti, a objednala si sklenku červeného – to víno bylo dražší, než bych si v ten večer zasloužila, ale přesně tolik jsem chtěla sama sobě dokázat, že ještě nejsem úplně ztracená. Kabát jsem nechala rozepnutý, jako by to byla záměrná výzva světu, a ruce jsem si položila do klína, abych je udržela v klidu, i když se mi třáslly.

Nesledovala jsem lidi kolem sebe cíleně – spíš jsem se dívala skrz ně, jako bych je vnímala jen periferně, rozostřeně, až dokud se nestalo něco, co mě z toho pasivního pozorování vytrvalo. Blankytně modré oči, které mě našly, jako by mě tam čekaly.

Ztuhla jsem. A pak jsem se nadechla. Pomalu, opatrně, jako bych ten vzduch už neměla nikdy dostat zpět.

On seděl u baru, vysoký, ostře řezaná čelist, tělo, jako by ho vytesal bůh. Jeho ruka položená na sklenici, pohled přímý a tichý – ale v tom tichu bylo něco nebezpečně elektrizujícího, něco, co mi připomnělo, že jsem stále žena. A že existuje část mě, která si ještě pořád pamatuje, jaké to je chtít něco tak moc, že to bolí.

Ještě jsem nevěděla, kdo je. Ale už jsem cítila, že tahle noc nebude jako žádná jiná.

Nevzpomínám si, kdo udělal první krok – jestli to byl on, kdo se zvedl od baru, nebo já, kdo změnil úhel pohledu a otevřel prostor k nevyčtené dohodě, kterou si pamatuje kůže dřív než rozum – ale vím, že když jsme stanuli tváří v tvář, svět se zúžil jen na to jedno místo, kde se dotýkala realita a touha, a já poprvé po dlouhé době pocítila, že bych mohla přestat předstírat, že mi nic nechybí.

Stáli jsme proti sobě, napůl cizí, a přesto zvláště důvěrní, jako by se naše těla poznala dřív než naše jména, a já v jeho blízkosti cítila něco, co mě děsilo a přitahovalo zároveň – tichou, znepokojivou jistotu, že tenhle muž ví přesně, co ve mně hledat, a že nebude mít slitování, až to najde.

„To víno k tobě nepasuje,“ pronesl tiše, s mírným úsměvem, který však nesahal až k očím – ty zůstávaly chladné, soustředěné, jako by se mě snažil přecíst jako knihu, stránku po stránce, bez ohledu na to, jak opatrně jsem se snažila jednotlivé věty skrývat pod masku lhostejnosti.

„To nevadí,“ odvětila jsem klidněji, než jsem se cítila, a přitom jsem si uvědomila, že můj hlas zní jinak – jemně, s nádechem napětí,

jako by každé slovo bylo něčím víc než jen odpovědí, spíš reakcí na něco hlubšího, co se mezi námi právě rodilo. „Nepřišla jsem sem kvůli vínu.“

Jeho obočí se nepatrně zvedlo, téměř neznatelně, ale ten drobný pohyb ve mně rozvířil cosi starého, zapomenutého – zrcadlovou ozvěnu ženství, které bylo příliš dlouho spoutané rutinou, příliš dlouho umlčené slušností.

„A kvůli čemu jsi přišla?“ zeptal se, a ačkoli jeho tón byl jemný, v jeho hlase byla ta zvláštní naléhavost, kterou cítíte jen u lidí, kteří zřídka mluví zbytečně – a já věděla, že tahle otázka není jen společenskou frází, ale výzvou. Nabídkou ke hře, ve které nejsou pravidla, jen instinkty.

„Abych si připomněla, že ještě nejsem mrtvá uvnitř,“ přiznala jsem dřív, než jsem to stihla zvážit – a najednou mi došlo, že tohle je pravda, kterou jsem si neřekla nahlas celé měsíce.

Přikývl, pomalu, jakoby souhlasem s bolestí, kterou sám důvěrně znal. A pak si sedl vedle mě, aniž by se zeptal – jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. A já ho nechala, protože v jeho blízkosti začala má vnitřní prázdnota rezonovat něčím jiným – ne klidem, ale syrovou, tichou hrozbou, že mě dokáže znovu přimět cítit všechno, čeho jsem se tak dlouho bála.

„Máš hezký hlas, když mluvíš pravdu,“ pronesl, a já se trochu zasmála – ne upřímně, spíš opatrně, jak se směje někdo, kdo už dávno přestal věřit, že upřímnost nezraňuje.

„A ty máš nebezpečnej pohled,“ řekla jsem a ani jsem se nesnažila, aby to znělo jako výčitka. Protože nebyla.

„Možná,“ odpověděl, a pak sklopil oči ke své sklenici, jako by v ní hledal zrcadlo, které by mu řeklo, kým doopravdy je. „Ale ty ses přesto nepohnula.“

„Možná jsem se bála, že když se pohnu, zmizíš,“ zašeptala jsem – a v tu chvíli jsme si přestali lhát.

Ztichli jsme. Ale nebylo to ticho prázdné, spíš ticho těsně před výbojem – napjaté, živé, nasáklé nevyřčenými slovy, která se tlačila pod kůži a hrozila, že prasknou každým dalším pohledem. Jeho přítomnost mě začínala pálit – ne na kůži, ale někde uvnitř, tam, kde se schovává osamělost.

„Proč jsi opravdu přišla?“ zeptal se znovu, tentokrát tišeji, vážněji, jako by už znal odpověď, ale chtěl, abych ji vyslovila. Nahlas. Sama.

Zavřela jsem na chvíli oči, jako bych potřebovala říct pravdu. A pak jsem to vypustila – pomalu, bez zbytečných omluv.

„Přišla jsem si najít někoho na jednu noc,“ řekla jsem s takovou přímostí, až to ve mně samotné zarezonovalo. „Bez otázek, bez zpovědi. Žádná jména. Žádná budoucnost.“

Nadechl se. Krátce, ostře, ale zůstal klidný. Jen v jeho pohledu se něco změnilo – něco, co bylo dosud jen pod povrchem, se dostalo na světlo. Touha. Ne ta běžná, laciná, opilá. Ale ta druhá – hladová, zadržovaná, nebezpečně vědomá.

„To je docela přesné zadání,“ pronesl a natočil se ke mně víc, pomalu, jako predátor, který nemá kam spěchat, protože ví, že kořist už mu leží u nohou.

„Nečekám, že to pochopíš,“ řekla jsem tiše, ale vzpurně, s jistou tvrdostí v hlase, která měla chránit tu křehkost uvnitř mě. „Jen...

Nechci mluvit o minulosti. Nechci znát tvoje příběhy. Nechci být součástí žádného nového.“

Chvíli mlčel. Pak natáhl ruku – klidně, bez nátlaku, ale s nepopiratelným úmyslem – a hřbetem prstů se dotkl mé tváře. Jemně, jako by mě chtěl přesvědčit, že i takový dotek může mít sílu. A že ví, jak ji ovládat.

„Dobře,“ zašeptal. „Ale než přestaneme být cizí... chci tě slyšet ještě jednou. Jak říkáš, že jsi tady jen na jednu noc.“

Jeho prsty sklouzly z mé tváře podél čelisti, pomalu, smyslně, až k hrdlu, kde se zastavily, aniž by tlačily – jen mě vnímaly. Můj dech se zrychlil, ne z paniky, ale z probouzející se touhy, která byla syrová a pravdivá.

„Jsem tady jen na jednu noc,“ zopakovala jsem, téměř neslyšně.

A v tu chvíli se naklonil, tak blízko, že jsem cítila teplo jeho dechu, jemné, kořeněné s tóny alkoholu a ticha, které umí být hlasitější než slova. Naše čela se téměř dotýkala, ale ústa ještě ne.

„Pak si ji nenecháme zkazit mluvením,“ řekl.

A pak mě políbil – ne jemně, ne váhavě. Ale tak, jak se líbá žena, kterou si nepřišel získat, ale vlastnit. Která nechce být zachráněna, ale na chvíli ztracena.

Přesun z baru byl tichý. Beze slov. Jen naše kroky klapaly nočním chodníkem a já cítila, jak se mi s každým krokem stahuje žaludek – ne strachem, ale napětím, které mě drželo na hraně.

Hotel byl nedaleko. Levný, anonymní. Žádné recepční úsměvy, jen klíč, výtah a potemnělá chodba. Jeho ruka se mě ani jednou nedotkla, ale cítila jsem ji pořád – jako stín, který mě předbíhá a čeká na chvíli, kdy mě bude moct pohltit.

Vešli jsme do pokoje a jakmile zaklaply dveře, slova přestala existovat.

Jen pohyby. Dýchání. Instinkt.

Otočil se ke mně a podíval se mi do očí. Dlouze. Bez otázek. Bez výrazu. A pak bez varování sáhl na mou košili, rozepnul první knoflík. Druhý. Třetí. Dělal to pomalu, ale jeho oči byly tvrdé, zkoumavé. Nehledal v mém pohledu souhlas – jen potvrzení, že ještě neříkám ne.

„Otoč se,“ řekl klidně. A já ho poslechla.

Otočila jsem se čelem ke zdi, slyšela jeho krok za sebou a pak – jeho ruce na svých bocích. Uchopil mě pevně, bez zaváhání, bez něhy. Vysoké podpatky mi přidávaly na stabilitě, ale cítila jsem, jak se mi třesou stehna.

Zvedl lem mé sukně, pomalu, jako by zkoumal, co si může dovolit – a pak mi stáhl kalhotky ke kolenům.

Bez slova.

Prsty měl silné. Tvrdé. Vsunul je mezi mé půlky, zlehka mi pak přešel přes klitoris – jednou, dvakrát – a pak prudce zajel dovnitř. Zalapala jsem po dechu, čelo opřené o zeď, ruce roztažené a prsty hledající stabilitu.

„Tak mokrá,“ zamručel tiše, spokojeně. „Přesně jak jsem čekal.“

Zasunul druhý prst. Držel mě pevně jednou rukou, zatímco druhou mě roztahoval – surově, účelně, jako by testoval, jak moc

nesu. Byl to dotek bez citů, bez poetiky. Nešlo o pomalé svádění. Šlo o to, ukázat, že jsem jeho – alespoň na těch pár hodin.

Když prsty vytáhl, slyšela jsem, jak si rozepíná kalhoty. Zvuk zipu. Tlumené syknutí, když si ho urovnal v dlani.

„Rozkroč se víc,“ přikázal mi.

Udělala jsem to.

Vtiskl mi ruku na zátylek, přitiskl mě ke zdi a pak – zasunul se do mě jedním prudkým pohybem. Zaryla jsem prsty do omítky. Bolest se smíchala s touhou, prudce, bez varování. Přirážel tvrdě. Dlouhé, hluboké tahy, jako by mě chtěl roztržít zevnitř. Držel mě za boky, prsty se mi zarývaly do kůže a jeho dech byl nízko u mého ucha.

„Takhle to chceš, že?“ zavrčel. „Bez lásky. Bez důvodů. Jen tě ošukat, dokud nebudeš brečet.“

Neodpověděla jsem. Nemohla jsem.

Celé moje tělo se třásl, boky narážely o zeď, a jeho pohyby neustávaly – naopak, zrychlovaly. A když mě přitiskl ještě víc, až mi nehty skřípaly o stěnu, dosáhla jsem vrcholu – prudkého, neočekávaného, surového. Vzlykla jsem. On to ucítil. Zasténal mi do ucha a s několika posledními tvrdými přírazy se udělal hluboko ve mně.

Zůstali jsme tak několik vteřin. Zticha. Zadýchání.

Pak ustoupil. Zapnul si kalhoty. Já si narovnala sukni a natáhla kalhotky.

Ani jeden jsme nepromluvili.

Chtěla jsem si zvednout kabelku a beze slova odejít. Tak to přece mělo být – žádná jména, žádné následky.

Ale on mě zastavil.

„Počkej.“

Otočil si mě k sobě. Jeho pohled byl najednou jiný. Ne měkký – to ne – ale v němém napětí, jako by zvažoval, jestli to, co se mu honí hlavou je v pořádku.

Pak mě bez dalšího varování zvedl do náruče.

Instinktivně jsem se ho chytila za ramena. Nebyl v tom žádný hrubý pohyb. Nesl mě, jako by mě vlastnil – ale teď s tichou péčí, která mě zarazila.

Vešli jsme do koupelny. Tlumené světlo. Studené dlaždice. Jeho dech u mého spánku. Postavil mě opatrně na zem, rozepnul mi zbytek košile a pomalu ji stáhl z ramen. Zbyla jen podprsenka. Ale ani ta nezůstala dlouho.

Zapnul vodu. Otočil sprchovou hlavici, nastavil teplotu a pak mě k ní dovedl.

„Neboj se. Jen chci vidět, jak vypadáš, když se tě nikdo nedotýká s násilím.“

Byla jsem pod sprchou. Voda se mi rozlévala po těle, po prsou, stehnech, břiše. A on? Vstoupil za mnou – nahý a tak nádherný. Vzal sprchový gel a začal mě pomalu mýt. Jeho ruce klouzaly po mých ramenou, přes prsa, hřbetem dlaně přešel po mých bradavkách. Jako by mě formoval, ne jen čistil.

„Jsi krásná, když se přestaneš bránit sama sobě,“ zašeptal.

Ustoupil o krok, klekl si přede mnou. Voda mu stékala po tváři, vlasy přilepené k čelu. Ruce mi položil na boky, pevně, a zvedl ke mně pohled.

„Víš, co si zasloužíš teď?“ šeptal. „Mokrý jazyk. Pomalý. Dlouhý tah přes tvou chutnou malou kundu.“

Polkla jsem. Nedokázala jsem uhnout pohledem.

„Zasloužíš si, abych tě lízal, dokud mi nebudeš šukat pusu stehnama. Chceš to, kotě? Chceš, abych tě ochutnal, zatímco tě voda stírá ze všech hříchů, co jsme právě udělali?“

Přikývla jsem. Jen lehce.

On se usmál. Temně. S predátorskou samozřejmostí.

Roztáhl mi stehna, přitiskl mi záda ke studené stěně sprchového koutu, a bez dalšího slova se mi zabořil jazykem mezi nohy.

Začal pomalu. Jeden jazykový tah odespodu vzhůru, přes celé pysky, pak se jemně zakousl do mého klitorisu, zatímco jeho prsty mě roztahovaly, jako by mě chtěl ochutnat celou – hluboko, důkladně. Voda stékala kolem nás, ale on se nezastavil. Jazyk měl horký, prsty silné, a když jsem se začala třást, držel mě pevně – jako by mě nechtěl nechat utéct ani ze svého doteku, ani ze svého jazyka.

„To je ono... takhle se mi to líbí. Neutíkej, kotě. Dám ti další orgasmus, tak silný, že ti vypne mozek.“

A dal.

Opřela jsem si čelo o kachličky. Ještě pořád jsem cítila jeho jazyk mezi stehny, jeho ruce, jeho ticho. Když voda utichla a světlo v koupelně zablikalo, věděla jsem, že musím odejít.

Stála jsem před zrcadlem. Nahá. Mokrá. Jiná.

On byl už oblečený, ale opřený o rám dveří mě sledoval s pohledem, který neprozrazoval nic. Ani spokojenost. Ani výčitky.

„Půjdu,“ řekla jsem tiše.

„Já vím.“

Upravila jsem si vlasy, vzala kabelku, natáhla kalhotky a košili, kterou jsem si zapnula jen z poloviny. Cítila jsem, že mě pozoruje, ale nic neříká. Už jsme nehráli. Teď jsme se jen loučili. Bez jmen. Bez čísel. Bez příběhu.

Otočila jsem se ke dveřím.

„Počkej,“ ozval se. Jeho hlas zněl jinak. Hlubší, tišší. „Nechci vědět, kdo jsi. A ty nechceš vědět, kdo jsem. V tom jsme zajedno. Ale...“

Odmlčel se. Přistoupil ke mně a naklonil se tak blízko, že jsem ucítila jeho dech na tváři.

„Řekni mi jednu malou drobnost. Úplně bezvýznamnou. Něco, co o tobě smím vědět.“

Pohlédla jsem mu do očí. V modré hloubce nebyla žádná prosba – jen neochota zapomenout úplně.

„Mám doma krabici starých dopisů, které jsem nikdy neposlala. Píšu je lidem, co mě zklamali, ale nikdy neměla odvahu jim to říct.“

A pak jsem se odmlčela.

„A ty?“ zeptala jsem se tiše. „Tvoje drobnost.“

„Nesnáším, když někdo okusuje špičky tužek.“

Zarazila jsem se. To bylo tak... konkrétní. Banální. Nečekaně obyčejné.

„Takhle si tě rozhodně pamatovat nebudu,“ podotkla jsem a usmála se. Pootevřel ústa, jako by chtěl něco dodat, ale pak jen kývl.

„A tak to má být.“

Odešla jsem.

Dveře se za mnou zavřely. A s nimi i všechno, co se tam mezi námi zlomilo, otevřelo, pohltilo. Byli jsme cizinci.

Cizinci, kteří se jednou v noci poznali lépe než většina milenců za celý život.

KAPITOLA 1 – AIDEN

Dva roky poté

Ve světě, kde je každý pohyb podřízen nemilosrdné logice dat, kde se lidské bytí smrškló do čísel, algoritmů a sledovatelných vzorců, jsem si vytvořil z anonymity brnění – ostré, přesné, téměř neproniknutelné. Ve městě, které nikdy nespí a jehož betonové tepny pulzují nepřetržitě, bylo jméno Aiden Wolfe vyslovováno šeptem i s úctou, jako varování i fascinace zároveň – symbolem něčeho, co nelze zcela pochopit, ale čemu se nelze vyhnout. A přesto, právě dnes, kdy jsem mohl být kdekoli jinde, jsem zatoužil po tichu, jež není prázdné, ale léčivé; po klidu, který není slabostí, ale odpovědí na otázky, jež jsem si už dávno přestal klást. Možná jsem v sobě neochotně přiznal i jiný hlad – po střípku minulosti, který jsem zakopal hluboko do podvědomí, v domnění, že ho tam nechám shnít.

Po ženě, jejíž jméno jsem nikdy nedokázal vyslovit.

Po noci, která neměla mít pokračování, a přesto ve mně zůstala jako neodbytná ozvěna neuzavřeného příběhu.

Mé kroky, obvykle přesně vypočítané a důsledně vedené, se náhle vymkly kontrole, jako by mě cosi neviditelného odklonilo z naprogramované trasy. Zabočil jsem do uličky, které bych si za normálních okolností ani nevšiml – byla úzká, téměř utopená mezi dvěma budovami, s oprýskanou cedulí nesoucí název Caelum Café, psaný písmy, jejichž kontury už dávno vybledly pod nánosem času.

Bylo to místo, které jako by nepatřilo k realitě venku – zavěšené v čase, cizí, a přitom zvláště přitažlivé. Vstoupil jsem bez přemýšlení, jako by mi nebylo dáno volby.

Uvnitř kavárny panovalo ticho, které nemělo nic společného s prázdnotou – bylo v něm cosi soustředěného, téměř posvátného, jako když knihovna dýchá svými starými svazky. Ve vzduchu visela vůně skořice, vanilky a slabého dýmu ze svíčky, která žhnula na jednom z rohových stolků. Místo mě přivítalo beze slov, a přesto jsem cítil, že sem patřím – aspoň na ten jeden, znepokojivě neklidný okamžik.

A pak jsem ji spatřil.

Stála za pultem, hnědé vlasy ledabyly sepnuté do drdolu, z něhož jí unikaly neposedné prameny, rámuující její krásnou tvář, která nesla stopy nevyřčených příběhů. Měla na sobě jednoduchou zástěru, ušpiněnou kávou a každodenním provozem, ale v jejím postoji bylo cosi nevysvětlitelně důstojného. A pak se naše pohledy střetly – a celý svět, se všemi svými kódy, pravidly a strukturami, na okamžik přestal existovat.

Byla to ona.

A já... nebyl připraven.

„latté?“ zeptala se tichým hlasem, který se mi vpil pod kůži jako známý refrén, jako věta, kterou už kdysi pronesla – snad ve snu, snad tehdy, když její rty šeptaly mé jméno se směsí rozkoše a vzdoru. Předstírala neznalost, nebo to byla její obrana? Těžko říct. Ale v jejích očích, v tom kratičkém záblesku, byla pravda, která se nedala zakrýt.

Přikývl jsem,

Za moment jsem přijímal kelímek, a když se její prsty letmo dotkly těch mých, v tom nepatrném kontaktu explodovalo vše, co mělo zůstat pohřbeno. Naše minulost, jakkoli krátká, se vrátila s ničivou silou nevyřčeného – a já věděl, že tohle není náhoda. Že v životě, který jsem si vybudoval jako pevnost bez oken, někdo právě rozrazil dveře.

Posadil jsem se do nejtemnějšího rohu kavárny, odkud jsem měl nerušený výhled – na prostor, na ni, i na sebe samotného.

Sledoval jsem ji.

Ne jako muž, který po ní touží, ale jako někdo, kdo se snaží porozumět tomu, co mu uniklo.

Její pohyby byly tiché, plynulé, sevřené v každodenní rutině, ale přesto v sobě nesly křehkost, kterou si před dvěma lety nejspíš nepřipouštěla. Usmívala se na starou ženu u stolu, její hlas byl klidný, téměř něžný, když odpovídala na otázku, která zněla jako pozdrav. A pak – v tom klidu, v té scéně, která by měla být banální – se mi v hlavě zvedla vzpomínka, temná a nečekaná jako příliv.

Voda jí stékala po těle a já v ní znovu viděl všechno, co jsem se snažil zapomenout. Vešel jsem za ní – pomalu, vědomě. Mé ruce ji mýdlem hladily jako kůži, kterou už znám naspaměť. Klekl jsem si. Položil jí ruce na boky. A když se na mě podívala, věděl jsem, že tahle žena ve mně zůstane i po téhle noci.

Voda jí stékala po těle a já v ní znovu viděl všechno, co jsem se snažil zapomenout. Vešel jsem za ní – pomalu, vědomě. Mé ruce ji mýdlem hladily jako kůži, kterou už znám naspaměť. Klekl jsem si.

Položil jí ruce na boky. A když se na mě podívala, věděl jsem, že tahle žena ve mně zůstane i po téhle noci.

Vrátil jsem se do přítomnosti právě ve chvíli, kdy zaslechl její hlas. Rozhovor s tou starou ženou – její hlas zněl jinak, měkčeji, ale zároveň vzdáleně, jakoby se snažila držet svět kolem sebe na délku paže.

„Tesso, zlatíčko jak se máš?“

„Je to těžší, než jsem čekala. Ale když maluju, zapomenu. Aspoň na chvíli,“ odpověděla na otázku o malování a já si uvědomil, že o ní nevím nic. Nic skutečného. V mém světě byla stínem noci, tělem v objetí, tváří ve tmě. Ale tady, v téhle kavárně, s šálkem v ruce a bolestí v hlase, byla někým jiným. Ženou, která měla sny. Minulost. Možná i budoucnost, do které jsem nepatřil.

Seděl jsem dál, s kelímkem v ruce, s očima upřenýma do jejího světa, a s vědomím, že jsem měl odejít hned po prvním doušku.

Měl jsem se zvednout, vyhodit ten zatracený kelímek s hnusným Latte do koše a vymazat její tvář z paměti tak snadno, jak jsem to udělal se stovkami jiných. Ale místo toho jsem tam seděl. Připadal jsem si jako zloděj, který sleduje něco, co mu nepatří. A ona... se ani jednou nepodívala mým směrem.

Silnice pod koly auta ubíhala, jak jsem mířil zpátky do kanceláře. Sklo vozu odráželo město, které jsem znal až příliš dobře – chladné,

efektivní, anonymní. Přesně takové, jaké jsem potřeboval, když jsem budoval své impérium. Ale najednou, po letech dokonale kontrolované rutiny, mi stačil jediný pohled, aby se ten systém začal drobit.

Když zvedla oči, poznal jsem v nich všechno, co jsem se snažil dva roky ignorovat. Nebyla to lítost. Ani hněv. Byla to přítomnost. Ta tichá, neochvějná přítomnost někoho, kdo žil dál. Beze mě.

A mně se to ani trochu nelíbilo.

Neměla vypadat klidně. Neměla mluvit o malování v mé přítomnosti tak klidně, jako by byl celý ten večer před dvěma lety jen zrnko prachu. Přitom já... já jsem se ho dodnes nezbavil.

Ta noc nebyla láska. Nebyla osud. Byla surová, živočišná, prchavá – přesně tak, jak jsme se oba dohodli. Ale co jsme si tehdy slíbili, to už dnes neplatí. Ten pohled, to její mlčení dnes ráno, mi připomnělo něco, co si nemůžu dovolit: že jsem možná nebyl zapomenut. Nebo že jsem si to celé jen nalhával, abych si zachoval svoji verzi příběhu.

Zabočil jsem ostře doprava. Automaticky. Dávno naučený pohyb v labyrintu ulic. Ale tentokrát jsem nemyslel na schůzku. Nemyslel jsem na grafy, na čísla, na fondy, které se měly konsolidovat. Myslel jsem na to, jak její oči změkly, když mluvila o malování. Myslel jsem na to, jak jsem před dvěma lety slíbil, že nebudeme chtít znát jména. A teď to jméno znám. Tessa.

To zatracené jméno jsem zaslechl jako odměnu. Jedinou, kterou jsem dostal, než jsem odešel. A pak jsem se přistihl, že ho opakuju, jen tak, sám v tichu jako zaklínadlo, které mi mělo pomoci zapomenout, ale místo toho se vrylo do paměti jako vyrytá jizva.

Nesnáším, když nemám kontrolu. A dnes ráno mi ji sebrala, aniž by se o to pokusila.

Zastavil jsem u budovy. Výškový kolos ze skla a betonu, postavený na ambici, touze a vytrvalosti. Můj chrám. A přesto mi v tu chvíli připadal malý. Neadekvátní. Nedostatečný.

Přistoupil jsem k výtahu. Přesně osmadvacáté patro. Věděl jsem, že za těmi dveřmi mě čeká svět, který jsem si vystavěl k obrazu své vlastní nekompromisní vize. Ale dnes měl prasklinu. Malou, sotva viditelnou, ale přítomnou. A já věděl, odkud se vzala.

Z očí ženy, která se nikdy neměla stát součástí mé rovnice. A která teď představovala neznámou, kterou jsem nedokázal vyřešit.

KAPITOLA 2 – TESSA

Věci se mění. Lidé taky. Někdy se promění v někoho úplně jiného, někdy jen odhodí masku a ukážou, kým byli celou dobu. A někdy... někdy prostě zmizí, dřív než stihnete zjistit, co jejich ticho znamenalo.

V kuchyni to vonělo po kávě a mléčné kaši. Elia seděla ve své židličky, obličej umazaný od banánu, oči velké a zvědavé jako každý den. Milovala jsem ji víc, než jsem věřila, že je vůbec možné. Ale někde hluboko pod tou hřejivou mateřskou vrstvou, pod unavenýma rukama a kruhy pod očima, se skrývala část mě, která byla jiná. Ta, která si ještě pamatovala, jaké to je cítit barvu mezi prsty, jaké to je, když štětec klouže po plátně a člověk dýchá jen skrze obraz.

Malířka. Kdysi. Teď? Teď kreslím, když Elia spí. V tichu, které není tichem, ale pozůstatkem toho, co bývalo. Moje výstava? Můj sen? Jsou schované v kartonové krabici pod postelí, mezi skicáky plnými jeho tváře.

Jeho.

Ani neznám jeho jméno. A přesto ho znám líp než kohokoli. Přísně řezané rysy, zmučená čelist, oči, které ve tmě žhnuly jako horký kov. Dotek, který mě roztříštil na kousky a pak je znovu poskládal. Byla to jen jedna noc. Ale nezapomenutelná. Ne proto, co jsme dělali, ale jak jsem se s ním cítila – jako někdo, kdo má právo hořet. Jako žena, která neskrývá své touhy.

Když odešel, nevěděla jsem, že ve mně zanechal víc než ticho. Týdny jsem si namlouvala, že je to jen zpoždění, stres, nepravidelnost. A pak ten test. Dvě čárky, které změnily všechno.

Nikdy jsem ho nehledala. Ne proto, že bych nechtěla, ale protože jsem věděla, že tenhle příběh nebyl napsán inkoustem, ale nožem. Prudký řez, žádná adresa, žádný telefon, žádné jméno. Jen vzpomínka vyrytá do těla.

„Mamaaa!“ Elia mávala lžičkou jako dirigentka vlastní symfonie, a já se zasmála. Oprava – byl to ten nejkrásnější výřez, co kdy do mě život udělal.

Leah přišla jako každý čtvrtek ráno. Vysoká, sarkastická, s vlasy v drdolu a hrnkem, který by klidně mohl být kyblíkem na kafe. Milovala Eliu skoro jako já. A nikdy se neptala na víc, než co jsem byla schopná říct.

„Přinesla jsem ti skicák.“ řekla místo pozdravu a já jen kývla.

„Nepotřebuju, abys hlídala. Nemám dnes směnu.“

„Já vím. Ale dneska večer si sedneš a budeš kreslit. Bez výmluv.“

Kývla jsem. Kreslit bylo jako dýchat skrze bolest. Jako psát dopisy, které nikdo nečte. Ale když jsem se dívala na Eliu, na ty oči, v nichž někdy zahlédnu stín modrých – jeho modrých – věděla jsem, že musím najít cestu zpátky k sobě.

I kdyby měl být on navždy jen obrazem v mé paměti.

I kdyby to byla jen vzpomínka, co mi nikdy nedovolí zapomenout, jaké to bylo... být s ním celá.

Když Elia usne, byt se ponoří do zvláštního ticha – ne klidného, ne úplně tíživého, ale spíš do ticha, které má tvar – jejího dechu,

vzdáleného pípnutí dětské chůvičky, a mé vlastní mysli, která konečně dostane prostor, aby mohla znovu klást otázky, na které si během dne nedovolím ani pomyslet.

Otevřu skicák a sednu si k malému stolu u okna, odkud vidím jen špičky stromů a světlo pouliční lampy, která dává stínům pod mýma očima barvu nostalgie. Prsty mi samy najdou cestu k tužce, jako bych nikdy nepřestala – jako by moje ruka věděla, že v tichu noci se nejlíp šeptá pravda, a že papír je jediný, kdo mě nikdy nepřerušil.

Kreslím Eliu. Ne tak, jak vypadá teď – ale jak ji vidím ve snech. Silueta drobného tělíčka, spící úsměv, který si bere tvary ze dvou světů – můj a jeho. A zatímco obrysy vznikají, zatímco linka hledá přesnost i křehkost zároveň, vrací se ke mně ty první dny, kdy jsem ji poprvé držela v náručí – vyčerpaná, rozbitá, ale nějakým způsobem celistvá, poprvé od té noci.

Pamatuju si ten porod. Každý nádech. Každou minutu, kdy jsem se ptala sama sebe, jestli to zvládnou. Sama. Pamatuju si bílé stěny porodního sálu, pohledy sester, jejich věcnou profesionalitu, kterou jsem v tu chvíli nenáviděla, protože mi připomínala, jak moc jsem v tom sama. A pak ten zvuk. Ten první křik. Tak čistý, tak ostrý, že prořízl všechno – i to, co jsem tak dlouho dusila v sobě. V tu chvíli se ve mně zlomilo všechno, co ještě nebylo zlomené, a zároveň se ve mně něco narodilo spolu s ní.

První týdny byly mlhavé. Spánek, krmení, pláč, zoufalství, únavou rozmazaná realita, která se odehrávala mezi bílými plenkami a tikajícími hodinami. Plakala jsem do polštáře i během kojení, plakala jsem, když se smála, protože jsem si říkala, že si nezasloužím mít něco

tak dokonalého. A přesto jsem to všechno zvládla. I když to bolelo. I když jsem se každé ráno probouzela s vědomím, že ten, kdo by měl být u toho, tu není. Že ten, kdo ji stvořil, netuší, že existuje, a možná ani netuší, co mi zanechal v srdci.

A pak tu byla Leah.

Leah, která tenkrát prostě přišla. Bez velkých gest. Bez otázek. S pytlek čistého prádla a miskou polévky v ruce. Sedla si ke mně na gauč, když jsem brečela, protože Elia nespala už třetí noc, a jen mi položila ruku na koleno a řekla: „Nejsi šílená. Jsi máma.“

Od té doby byla všechno – sestra, opora, spolubojovnice. Bez ní bych ztratila sama sebe mezi dětskými plenkami a vnitřním výkřikem, který nikdo jiný neslyšel. Leah nechodí po špičkách kolem bolesti. Neptá se, když ví, že nemám sílu odpovídat, ale když začnu mluvit, poslouchá až do posledního slova. A když řeknu, že bych nejradši všechno vzdala – kavárnu, kreslení, celý ten sen – jen se podívá tím svým zatraceně klidným pohledem a připomene mi, kdo jsem.

Tak kreslím. Někdy Elíu. Někdy tvář, která ve mně stále žije – ačkoliv ji znám jen ze stínů, ze snů, z těch pár hodin, které zanechaly hlubší stopu než celá léta s kýmkoli jiným. Kreslím, protože potřebuju dýchat jinak než jen skrz mateřství. Protože potřebuju být i ženou, nejen matkou. Protože někde v sobě stále nosím ten bláhový sen – že jednoho dne budou moje obrazy viset v galerii a někdo se zastaví, zadívá se na ně a pozná v nich kus pravdy, kterou jsem už zapomněla vyslovit nahlas.

A někdy, když tužka sklouzne po papíře a vytvoří linii jeho čelisti nebo stín kolem očí, které si pamatuju až bolestně přesně, přistihnu

se, že si přeju, aby věděl. Aby alespoň na vteřinu pocítil, co znamená mít někoho, kdo nese tvůj odraz v očích. Aby věděl, že Elia existuje. A že i po tom všem pořád nevím, jestli ho nenávidím... nebo jestli ho v hloubi duše trochu nemiluju.

Když kresba konečně získá tvar a já si dovolím položit tužku, zůstanu sedět v tom pološeru, ztichlá, ale myšlenky se ve mně víří jako vítr mezi rozvěšeným prádlem – neviditelný, neklidný, neodbytný. Vzpomínka na jeho tvář se mi znovu a znovu vrací před oči. Nejen ta ze snu, ne ta, kterou si moje paměť uchovala z oné noci v hotelu – ale ta skutečná, pár dní stará. Když stál v kavárně, několik kroků ode mě, s tím svým tichým pohledem, ve kterém se nedalo číst nic, a přesto všechno.

Byl to jen moment. Krátký, jako výdech. A přesto roztrhl roky mlčení. Roky, kdy jsem si myslela, že už ho nikdy neuvidím, a kdy jsem se přesvědčovala, že je to tak správně. Že to bylo jednou. Náhoda. Chyba. Nebo možná osud, který už dávno vyprchal.

Ale co když ho znovu uvidím?

Co když tentokrát nebude jen neznámý muž, který vejde, objedná si kávu a zmizí, ale zůstane? Co když začne klást otázky? Co když si bude chtít povídat? Co když... mě bude chtít poznat?

A co když pozná ji?

Elia má jeho oči. A někdy se usmívá přesně tím způsobem, který jsem si ani neuvědomila, že si pamatuju. Nemusela bych mu to říkat. Nemusela bych nic vysvětlovat. Jen by odešel – jako už jednou. A já bych zůstala s tou svojí pravdou, kterou nikdo jiný nenese, ale která se mi každým dnem vepisuje pod kůži.

Ale co když se nezeptá? Co když pozná mě, ale nepozná ji? Co když si splete náš příběh s románem na jednu noc, který neměl nikdy pokračování?

A nebo – co když se zeptá? A já budu muset odpovědět. Co mu řeknu? „Máš dceru, která ti je podobná tak, že mě to někdy bolí se na ni dívat?“ „Narodila se z noci, kterou si možná ani nepamatuješ?“ „Je krásná. Chytrá. Miluje pohádky o dracích a banánové kaše. A neví, kdo jsi.“

Zvládla bych to? Podívat se mu do očí a říct mu, že celý ten čas měl dítě, a nikdy to netušil?

A ještě hůř – co když by ji poznat nechtěl?

Ten scénář mě děsí víc než cokoli jiného. Ta představa, že by jen tiše přikývl, odvrátil pohled, omluvil se a odešel. Že by to pro něj nebyla Elia, ale něco, co se prostě stalo. Náhoda, kterou není třeba napravovat. Závazek, o který nestál.

A já?

Nevím, jestli bych přežila, kdyby ji odmítl. Ne protože bych potřebovala, aby byl její otec. Ale protože bych už nikdy nedokázala vysvětlit její oči. Protože bych se už navždy dívala na její smích a v hloubi duše cítila, že je tu kus někoho, kdo ji nechtěl znát.

Ale zároveň... co když by ji poznat chtěl?

Co když by mě požádal, abych ho k ní pustila? Co když by ji vzal do náruče, podíval se na ni tím tichým pohledem a já bych viděla v jeho očích něco jiného než lhostejnost? Co když bych v sobě znovu cítila to, co jsem si zakázala – naději?

Zamrkám a podívám se na skicu. Její obličej je zatím jen náznakem, ale už v něm vidím stín budoucnosti, která není ještě napsaná. Možná se nikdy nevrátí. Možná už nikdy do kavárny nepřijde. Možná ani netuší, co za příběh se kolem něj zrodil.

Ale pokud se vrátí... budu muset vědět, kdo jsem. A co chci. A hlavně – co nechci. A nikdy, nikdy nesmím dovolit, aby Elia trpěla jen proto, že já jsem kdysi uvěřila jednomu pohledu v hotelovém výtahu.

Zvuk tichého zaklapnutí dveří mě vytrhne ze zamyšlení. Poznám ten krok ještě dřív, než Leah stihne vejít do obývacího pokoje. Nosí měkké ponožky s pandami, které šustí jen tak nepatrně, jako kdyby se snažila být neviditelná – i když je přesný opak. Leah neumí nebýt slyšet. Ani v tichu.

„Malá usnula jak zabitá,“ šeptne s lehkým úsměvem a sjede pohledem k mojí skicáři. „A tys zase kreslila.“

Přikývnu. „Potřebovala jsem se vypsát bez slov.“

Leah si ke mně sedne, přitáhne si nohy pod sebe a podívá se na mě tím pohledem, který zná jen ona – směs tichého pochopení a naléhavého dotazu, který nevysloví nahlas, protože ví, že už ho mám v hlavě.

„Pořád nad tím přemýšlíš, vid’?“ zeptá se tiše, jakoby snad měla strach, že jen vyslovení té otázky něco zlomí.

Neodpovím hned. Jen sklopím oči a přejeďu prstem po okraji stránky. Linie, které před chvílí dávaly smysl, najednou vypadají nejistě.

„Viděla jsem ho,“ vydechnu konečně. „Pár dní zpátky. V kavárně.“